

בבית המשפט העליון

רע"א 6816/19

לפני: כבוד השופט ע' גרוסקופף

המבקש: ליברמן נחום

נגד

המשיב: פקיד שומה חולון

בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי תל אביב-יפו מיום 12.9.2019 בע"מ 10931-03-18 שניתנה על ידי כב' השופטת ירדנה סרוסי

בשם המבקש: עו"ד קובי גולדמן; עו"ד מיכאל כשכאש

החלטה

לפניי בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו (כב' השופטת ירדנה סרוסי) בע"מ 76624-01-19 מיום 12.9.2019, במסגרתה נדחתה בקשת המבקש שבית המשפט יקבל על הסף את ערעורו על קנס הגרעון שהוטל עליו במסגרת צו שומה שהוצא לו לשנת המס 2013.

1. ביום 27.12.2018 הוציא פקיד שומה חולון (להלן: "המשיב") צו שומה על הכנסותיו של מר נחום ליברמן (להלן: "המבקש") לשנת המס 2013 (להלן: "צו השומה"), וזאת מתוקף סמכותו לפי סעיף 152(ב) לפקודת מס הכנסה [נוסח חדש], התשכ"א-1961 (להלן: "הפקודה"). במסגרת צו השומה קבע המשיב כי המבקש יחויב בקנס גרעון, על פי סעיף 191(ב) לפקודה, ובאותו יום שלח למבקש "הודעה על הטלת קנס גרעון לשנת המס 2013" המפרטת את סכום הקנס ואת החישוב שהוביל לקביעתו.

2. ביום 30.1.2019 הגיש המבקש לבית המשפט המחוזי בתל אביב-יפו שתי הודעות ערעור ביחס לצו השומה: האחת, לעניין קביעת גובה הכנסתו החייבת במס של

המבקש ושיעור המס הנגזר ממנה (ע"מ (מחוזי ת"א) 76665-01-19. להלן: "הערעור על מס ההכנסה"); השנייה, לעניין הטלת קנס הגרעון (ע"מ (מחוזי ת"א) 76624-01-19. להלן: "הערעור על הקנס"). ביום 28.2.2019 הגיש המשיב "הודעה המפרשת את נימוקי השומה לשנת המס 2013" במסגרת הערעור על מס ההכנסה (להלן: "נימוקי השומה"), בהתאם לתקנה 5(א) לתקנות בית משפט (ערעורים בעניני מס הכנסה), התשל"ט-1978 (להלן: "תקנות מס הכנסה"). בנימוקי השומה, התייחס המשיב לצו השומה, הן ביחס לגובה ההכנסה החייבת במס והן ביחס להטלת קנס הגרעון. ביני לביני, ביום 4.4.2019 החליט בית המשפט קמא כי שני הערעורים (יחד עם ערעורים נוספים שהגיש המבקש ביחס לשומות מס) יידונו במאוחד (ראו החלטתו של בית המשפט קמא בע"מ 10931-18-03 קודן טרסט בע"מ נ' פקיד שומה חולון (4.4.2019)).

3. ביום 16.6.2019 התנהל דיון במעמד הצדדים, ובמסגרתו טען המבקש לראשונה כי לא הוגשה על ידי המשיב הודעה המפרשת את נימוקי שומה ביחס לערעור על הקנס. המשיב סבר כי אין טעם בהגשת הודעה כאמור משום שהערעור על הקנס הוא ממילא נגזרת של השומה לעניין מס ההכנסה, ולכן אפשר לראות בנימוקי השומה שהגיש "כמשמשים נימוקים גם ביחס לקנס הגרעון" ו"לא היה צורך מלכתחילה להגיש ערעור נפרד וליצור הליך נוסף". עוד ציין, כי אם המבקש יעמוד על כך שיוגשו נימוקים בנפרד, הוא יפנה בבקשת ארכה לבית המשפט. בסופו של הדיון הצדדים הסכימו לפנות למסלול של הידברות מחוץ לכתלי בית המשפט, ובעקבות זאת הודיע בא-כוח המבקש כי הוא "מסכים שאם נגיע לפשרה נגיע ואם לא נחזור שוב לנושא הזה". לאחר שלא צלחו המגעים בין הצדדים, הגיש המבקש ביום 8.9.2019 בקשה לקבלת הערעור על הקנס על הסף לפי תקנה 7 לתקנות מס הכנסה, וזאת בטענה כי המשיב לא הגיש לבית המשפט הודעה המפרשת את נימוקי השומה ביחס לקנס הגרעון.

ביום 12.9.2019 הגיש המשיב את תגובתו, בה חזר על עיקרי הטענות שהועלו במסגרת הדיון, ובד בבד הגיש בקשה למתן ארכה להגשת נימוקי השומה. עוד יש לציין כי המשיב צירף לבקשה זו את ההודעה המפרשת את נימוקי השומה ביחס לערעור על הקנס, אשר נבדלת מנימוקי השומה שהוגשו בערעור על מס ההכנסה בכותרתה בלבד, לה הוספו המילים "וקנס גרעון".

4. ביום 12.9.2019 נתן בית המשפט קמא החלטה הדוחה את הבקשה. בית המשפט קמא נימק את החלטתו בכך שניתן לראות בהודעת הערעור שהוגשה במסגרת הערעור על מס ההכנסה כמתייחסת מהותית גם לסוגית קנס הגרעון, שכן הקנס מהווה חלק בלתי

נפרד מהשומה בה נקבע גובה ההכנסה החייבת במס. עוד ציין בית המשפט קמא כי במסגרת נימוקי השומה התייחס המשיב גם לסוגית קנס הגרעון, ומאחר שממילא נקבע שהערעורים יישמעו במאוחד, הרי שמתיתר הצורך בהגשת הודעה המפרשת את נימוקי השומה בכל אחד מן הערעורים בנפרד. משנדחתה הבקשה, לא צורפה ההודעה המפרשת את נימוקי השומה שהגיש המשיב במסגרת תגובתו.

מכאן בקשת רשות הערעור שלפניי.

5. ביום 22.10.2019 הגיש המבקש בקשת רשות ערעור על החלטת בית המשפט קמא. בתמצית, טוען המבקש כי בית המשפט שגה בהחלטתו לדחות את הבקשה לקבלת הערעור על הסף. עיקר נימוקו התבסס על הטענה כי לפי תקנה 7 לתקנות מס הכנסה, משלא הגיש המשיב הודעה המפרשת את נימוקי השומה בערעור על הקנס כפי שמורה תקנה 5(א) לתקנות מס הכנסה, מחויב בית המשפט לקבל את הערעור.

6. לאחר שעיינתי בבקשת רשות הערעור על נספחיה הגעתי למסקנה כי דינה להידחות, אף מבלי להידרש לתגובת המשיב. כלל הוא כי ערכאת הערעור תמנע מלהתערב בשיקול דעתה של הערכאה הדיונית בכל הנוגע להחלטות שעניינן סדרי דין (ראו, למשל, רע"א 1643/00 פנינת טל השקעות ובנייה בע"מ נ' פקיד שומה – ירושלים, פ"ד נה(4) 198, 202 (2001) (להלן: "עניין פנינת טל")). זאת בפרט כאשר משמעותה המעשית של ההחלטה הוא המשך בירור ההליך לגופו, כמו במקרה דנן (ראו: רע"א 5779/19 אליאס נ' פקיד השומה גוש דן, פסקה 13 והאסמכתאות שם (11.11.2019)). ודוק, לבית המשפט שיקול דעת להחליט האם יעשה שימוש בסמכותו לפי תקנה 7 לתקנות מס הכנסה בהתחשב בנסיבות העניין, ובענייננו לא מצאתי כי נפל פגם בשיקול דעתו של בית המשפט קמא המצדיק את התערבותו של בית משפט זה (ראו והשוו: ע"א 519/82 פקיד השומה ת"א 4 נ' נחושתן, פ"ד לט(3) 240, 244 (1985); עניין פנינת טל, עמ' 202).

7. למשיב הוצא צו שומה אחד ביחס לשנת 2013. משיקוליו של בחר להגיש שני ערעורי מס נפרדים הנוגעים לאותו צו. הדיון בערעורים אוחד, ובנימוקי השומה שהגיש בערעור על מס ההכנסה התייחס המשיב לשני העניינים עליהם מערער המבקש. זאת הסביר המשיב בכך שממילא קנס הגרעון, כהגדרתו בסעיף 191(א) לפקודה, נגזר באופן ישיר מגובה ההכנסה החייבת במס, כך שספק אם היה טעם להפריד בין השניים. משכשלו המגעים בין הצדדים, בחר המבקש להשליך את יהבו על כך שלא הוגשו שתי הודעות נפרדות המפרשות את נימוקי שומה. ואולם, מעבר לטענה פרוצדוראלית זו, לא הסביר המבקש מה הייתה הפגיעה בו. למעשה, אם היה בית המשפט מאשר למשיב

להגיש הודעה המפרשת את נימוקי השומה ביחס לערעור על הקנס, זו הייתה זהה לנימוקי השומה שהגיש בערעור על מס ההכנסה. משכך, אינני רואה מה תועלת הייתה צומחת למבקש לו היה המשיב מגיש בערעור על הקנס הודעה זהה לנימוקי השומה שהגיש בערעור על מס ההכנסה, בפרט כאשר בין כה וכה נקבע כי שני הערעורים יידונו במאוחד.

8. סוף דבר: דין בקשת רשות הערעור להידחות. המבקש יישא בהוצאות לטובת המשיב בסכום של 2,500 ש"ח. קביעת סכום זה נעשתה בשים לב לכך שלא התבקשה תגובה.

ניתנה היום, ט"ז בחשוון התש"ף (14.11.2019).

ש ו פ ט